

EVA URBANÍKOVÁ

Všechno nebo nic

KNIŽNÍ
PŘEDLOHA
FILMU

motto

Všecho nebo nic

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Eva Urbaníková

Všecho nebo nic – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EVA URBANÍKOVÁ

Všechno nebo nic

Praha 2020

Přeložila Miluše Krejčová

V knize byly použity překlady veršů
Jacquesa Préverta:

Jsem jaká jsem, přeložil Jiří Žáček
Snídaně, přeložil Adolf Kroupa
Alicante, přeložil Karel Sýs

© Eva Urbaníková, 2007

Translation © Miluše Krejčová, 2010

Cover photography © Dean Drobot / Shutterstock.com

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-267-1838-3

*Věnuju Monice v nebi.
A Darče na zemi.
Přítelkyním, co stály vždy při mně.*

Prolog

Babička tehdy umřela ke konci jara, už vlastně začínalo léto. Bylo dost horko, pamatuju si to, protože jsem měla v autě naplno puštěnou klimatizaci, přestože jsem měla angínu, a telefon jsem hledala v oranžové kabelce, kterou nosím, jenom když je víc než pětadvacet stupňů. Zatelefonovala mi to máma, která navzdory tomu, že je lékařka, smrt svých blízkých nikdy nezvládá, hystericky brečela a ještě hysteričtěji se mě ptala, jak můžu být tak klidná. Nechápala, proč jsem okamžitě nenabourala do prvního sloupu a neronila slzy. Babičku jsem moc milovala. Zosobňovala pro mě všechno, co jsem jako dítě měla ráda – prázdniny, třešně a čerstvý chléb se švestkovými povidly. Přijala jsem její smrt se smutným konstatováním, že tak to chodí. Ale ne proto, že bych byla bezcitná mrcha, spíš proto, že jsem už pár dní byla schopná myslet jenom na jedno. Na Jakuba.

O dva roky později umřel děda. I to mi zatelefonovala máma. Přerývaně vzlykala a mně se sevřelo srdce, protože ještě tři dny předtím jsme s dědou byli na obědě a já mu slíbila, že se budu víc usmívat. Ale nebrečela jsem. Zkoušela jsem

si přivolat vláhu do očí tím, že jsem na klavíru hrála *Memory* z muzikálu *Cats* a hleděla na prázdné křeslo, v němž obvykle při té skladbě sedával. Nic. Přehrabávala jsem se ve fotkách, v jeho věcech, slyšela smrkání, tiché poplakování a hluboké vzdechy. Cítila jsem divné prázdno, najednou jsem se netěšila na Vánoce, ale nebrečela jsem. Protože všechny slzy, které mi měly téct po tvářích, to už měly dávno za sebou.

Kvůli Jakubovi.

1.

Poprvé v tomto roce jsme s Vandou seděly na terase podniku, kam jsme si zvykly chodit vždy, když jsme oklamaly čas, kolegy, milence a pár do-
těrných pseudokamarádek. Poprvé to počasí do-
volilo a náš stůl byl připravený tak, jak jsme ho
na podzim opouštěly.

Nahlas jsem se zasmála.

„Jsi blázen,“ teatrálně se opřela o opěradlo
židle a spustila: „Když to na mě jde, pořád bo-
juju s přesvědčením, že při tom určitě divně vy-
padám, takže se tomu bráním a pustím to až
tehdy, když chlap hledá mobil, aby zavolal na
psychiatrii.“

„Mici, před orgasmem myslíš na to, jak vypa-
dáš, když ho máš?“

„Ano. Jsem zakomplexovaná.“

„A co děláš, když ho nestihneš zastavit?“

„Vždycky ho stihnu zastavit.“

„To se nedá!“

„Nedokážou to jenom zvířata, má milá.“

„A kdy se rozhodneš, že ho pustíš?“

„Když mě chlap přesvědčí, že jsem krásná.“

„Ale ne každý ví, že tě má o tom přesvědčovat!“

„Neboj se, pochopí to rychle, protože od první

chvíle, co se ocitneme v posteli, poslouchá jen moje omluvy za to, jak vypadám.“

„Prosím???“ vykřikla jsem.

„Říkám ti, že jsem zakomplexovaná! Já ty chlapy prostě upozorním na to, že mám velké břicho a malé kozy.“

„Vando, ty nemáš velké břicho.“

„Mám malé kozy.“

„Když to chlapovi řekneš, okamžitě si toho všimne!“

„Ano, ale když si chce zašukat, tvrdí mi, že hezčí neviděl.“

„A ty mu uvěříš.“

„Ne, ale uklidní mě to.“

„O. K., беру to jako...“

„No to jsem zvědavá...“

„Je to jistý úchylný druh přede hry.“

„Není to úchylné, když vidím, že se mi muž dívá na stehna, řeknu mu, že už se bohužel trochu třesou...“

„Výborně, Vandi,“ chechtala jsem se.

„Nemůžu za to.“

„Už se ti nějaký muž omluvil za to, že nevypadá jako mladý Redford?“

„Ne.“

„Přesto sis na něj vylezla a zadováděla sis.“

„Zbláznila ses? Neumím to, když jsem nahore.“

Několik lidí se otočilo, tak nahlas jsem se smála. Číšník, který nás už dobře znal a měl vždycky radost, když jsme dorazily, protože naše pří-

tomnost slibovala vzrušení, přišel ke stolu a zeptal se, co si ještě dáme.

„Já jsem tu autem,“ řekla jsem.

„Já taky,“ přidala se Vanda.

„Tak si dáme ještě jednou, ale už jenom střiky,“ obrátila jsem se k němu.

„Dneska jste nějak veselý,“ sbíral ze stolu prázdné sklenice.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Ano. Vanda zjistila, že vypadá jako nepodařená sestra E. T. mimozemšťana.“

„No,“ zastavil se s táckem na půl cesty. „Patříte k nejhezčím zákaznicím v tomhle podniku.“

„To proto, že umíme oblečením zakrýt nedostatky,“ oznámila mu suše Vanda.

„Ty nejsi normální.“

„Jsem zakomplexovaná.“

„Miluju tě, Mici,“ se smíchem jsem se k ní naklonila a políbila ji na ústa.

„I já tě miluju, zlato,“ našpulila rty.

Číšníkovi se pohnuly kalhoty. Obě jsme se na něj podívaly, zrudl a rychle odešel.

„Takže ty to neumíš, když jsi nahoře,“ vyfoukla jsem kouř z cigarety.

„Ale asi to umím, ale nejsem si jistá, že to dělám dobře, chápeš?“

„Zkus si při tom dřepnout, chlapi to milujou.“

„Mně to připadá divné, když jsem nahoře.“

„Protože tě vidí, proto.“

„Hlavně ne každému můžu říct, ať mě vede... Oni jsou v tomhle hloupí, myslí si, že každá to

umí jako pornoherečka a že když na něm sedím napíchnutá kolmo, nevím, co samou rozkoší...”

„Tak neseď kolmo!“

„Vždyť neseďm.“

„Posaď se v takovém úhlu, aby to bylo pro tebe aspoň příjemné.“

„Ježíšmarjá, nebudu si o tom povídat se ženskou, která je schopná milovat se za denního světla!“

Položila jsem si nohu na prázdnou židli. Znovu jsem se zasmála, protože jsem si vzpomněla na to, jak si Vanda ve fakultní nemocnici odmítla svléknout tílko, když jí měli dělat EKG, a lékař mojí mámě tehdy zavolal, že to byla poslední známost, kterou byl ochoten pro její krásné oči vyšetřit. Možná ho vytočilo to, že já jsem si to EKG přes tílko fotila. Nevím. Byl to starý pán, nikdy nebyl ženatý a na Vandiny vnady pod tílkem se docela těšil... I když byly malé.

„Podle mě to víš velmi dobře,“ řekla jsem. „Jen se moc díváš na televizi.“

Vítr změnil směr a kouř z Vandiny cigarety mi zahalil celý obličej.

„Nešlukuj,“ varovala jsem ji. „Bude ti špatně.“

Zamyšleně mávla rukou. Mlčky jsem jí přisunula víno, které číšník chvatně postavil na stůl, a to svoje jsem vypila na ex. Bylo teplo.

„Vando, jsi krásná žena, neřeš takovéhle hlouposti.“

Zavrtěla hlavou a típla do poloviny vykouřenou cigaretu.

„Proč mám štěstí jenom na takové hajzly, co mi

A potom jsme odešly. Pár hlav se za námi otočilo, ale na to jsme byly zvyklé.

Nasedly jsme do svých aut, počkala jsem, než Vanda na čtvrtý pokus vycouvá ve správném úhlu, a pohlédla jsem směrem k Erikovu pronajatému bytu. Čas na dceru mu vypršel.

Jmenuju se Linda. Je mi dvacet sedm let, mám dvouapůlletou malou princeznu Lucii, manžela Erika, s nímž už rok nežiju, a je jenom otázkou času, kdy padne žádost o rozvod. Oblékám se do dobrých značek a potrpím si na kvalitní kosmetiku. Je neděle dvacátého dubna, doma na mě čeká rozečtený William Trevor, koláč, který jsem včera narychlo pekla, a musím se ještě stavit u našich, protože z Paříže přivezli Lucce dárek. Normální, klidný den. Poslouchám z cédéčka skupinu Jamiroquai, volám Teovi, prodavači v mém antikvariátu, už známém mezi lidmi, ať mi vypálí Johna Mayera, dávám si do úst žvýkačku a na okamžik jsem bezstarostně šťastná...

Přesně za dvacet hodin bych měla poznat Jakuba.

2.

Moje kamarádka psycholožka mi jednou řekla, že každé století v dějinách lidstva je charakteristické jednou dominantní duševní poruchou, která přirozeně vyplýne z toho, jakým směrem se svět ubírá.

„A co nejvíc trápí lidi dneska?“ zeptala jsem se a ona bez váhání odpověděla:

„Fobie a úzkosti. Z čehokoli. A velmi pevně zakořeněné.“

Moje další pozorování mi jenom potvrdilo, že všichni žijeme v době, kdy se úzkost z romantiky a ze vztahu samého stala morem. Lidé před láskou utíkají. Brání se zamilovanosti, protože se bojí, že v ní jeden z těch dvou selže a oni ztratí svou duševní rovnováhu. Ani nevím, kdy jsem naposledy slyšela o někom, kdo zažil upřímné vyznání lásky. Se slzami v očích, s absolutním odevzdáním se a bez špetky ironie. Ale prsty na obou rukou by mi nestačily, kdybych začala vypočítávat všechny ženy, které byly postavené před tvrzení – Víš, já nejsem stavěný na vážný vztah... Víš, ty si zasloužíš lepšího muže... Víš, já ti nemůžu slíbit, že ti budu věrný... Fuj! Mnozí přiznávají, že se bez rozpaků setkávají i s jinými že-

nami. A jsou pyšní na to, že říkají pravdu a nikoho neobelhávají medovými slovy. Žijeme v bludném kruhu povrchních sexuálních známostí, na něž chceme co nejrychleji zapomenout. A když náhodou natrefíme na někoho, kdo se nám zadře pod kůži a začíná nám být blízký, rychle, z posledních sil cestu k němu zatarasíme, aby se z toho nedejbože nevyklubala – láska...

Anebo žijeme ve svazcích, které už dávno ztratily svoje opodstatnění, jsou k smíchu nám, našim milencům a všem, kteří nám pro milence dělají alibi... Ve svazcích, které jsou výsledkem rezignace – lepšího už stejně nenajdu, tak proč neslevit z nároků?

O. K., O. K., jsem cynická.

Jistě.

Ale ještě hůř to všechno působí tehdy, když si uvědomíme nejpodstatnější věc. Že všichni po pravé lásce toužíme. Praháme. Po takové, jaká je ve filmech. Zažít sucho v ústech, roztřesená kolena, zpocené ruce, čekání na telefon.

Znám jen dva lidi, kteří žijí v nefalšovaném šťastném svazku. Své rodiče. Už to, že byli jeden pro druhého první láskou, se může zdát v dnešním světě – „nejdřív si užij, potom se važ“ – trochu úchylné. Jenomže tam to teprve začíná. Když jsme se jednou s Vandou a s mými rodiči vydali na společný víkend do hor – a už fakt netuším, jak vznikla tato kombinace – dva dny jen zírala na to, jak se drží za ruce, jak se spolu smějou a jak se o sebe starají. V sobotu večer se mě ze-

ptala, jestli berou nějaké drogy, a po zjištění, že jsou čistí, se v neděli psychicky zhroutila.

„Vidíš, Mici,“ řekla jsem jí tehdy. „A já musím těmhle dvěma šťastlivcům vysvětlovat, že to oni – ne já – pocházejí z jiné planety...“

V domě, kde naši bydleli, se svítilo. Zaparkovala jsem vedle Martinova auta, Lucka vyskočila a vesele se rozběhla k vratům.

„Ahoj, zlato,“ vítal mě otec, vzal malou do náručí a políbil mě na tvář. „Máš se dobře?“

„Ano, tati,“ odpověděla jsem. Vždycky jsem říkala, že se mám dobře.

Byli tam všichni. Máma, dvě mladší sestry, babička s dědou, Martin se švagrovou a s „vichřicemi“, což bylo krycí jméno pro jejich dvě malé nevychované dcery. A soused Bohuš.

„Tak co, Lindo, pořád sama?“ vstal od stolu, když jsme vešli do kuchyně, a podal mi ruku.

„Pořád sama, Bohuši, pořád sama.“

Zavrtěl hlavou.

„Děsíš muže svou nezávislostí.“

Zasmála jsem se.

„Děsím sama sebe svou nezávislostí.“

„No, no, jen nepovídej,“ nesla máma polévku na stůl. „Ještě nejste rozvedení, nic není ztracené,“ a dřív než jsem stihla říct, že Erik patří do předminulé sezony, oslovila Lucii.

„Drahoušku, umyla sis ručičky?“

Moje oči se setkaly s Martinovým pohledem.

„Co jsi dneska dělala?“

„Byla jsem s Vandou.“

Zvedl nožík směrem ke stropu.

„Muži, třeště se!“

A jeho žena, moje švagrová, počkala, až bude úplné ticho, a potom sladkým hláskem zašveholila:

„Lindo, nepřibrala jsi trochu?“

Takže seznámte se. Martin.

Můj bratr. Je o tři roky starší než já. Má o jednu dceru víc než já. Umí anglicky líp než já. A to já umím anglicky skvěle. Vyzná se skoro ve všem kromě šoubyznysu. Kupuje si u mě knížky, a dokonce je i čte. Má manželku. Moji švagrovou. Oženil se tak špatně, že si někdy myslím, že ji sbalil jen tak z legrace a bavil se tím tak dobře, že čekal, co bude na svatbě. Tam jsem se však o zábavu postarala já. Kolem půlnoci jsem pronesla přípitek, který si už nepamatuju. Viděla jsem ho jen párkrát na videokazetě a dodnes jsem jediná, komu se líbí. Máma se při něm rozplakala, otec šeptal sestře do ucha, ať už nepije, a Martin se mnou celý následující rok nemluvil. Řekla jsem, co si myslím. Že i když si bere to nejhorší, co v životě potkal, přeju mu, aby byl šťastný... Ve zkratce. A on se urazil. Vyběhl za mnou do haly hotelu, kde se konala hostina, strčil do mě a vykřikoval, že se neumím chovat. Křičel minutu, dvě, tři, čtyři, pět. Křičel na mě kvůli ženě, kterou znal pár měsíců a která s ním čekala dítě, a snažil se překřičet svůj vnitřní hlas, kte-

rý mu říkal, že jsem jediná, kdo ví, že manželka je v jeho životě jeden velký úlet. Zapálila jsem si cigaretu a poslala ho za „ženuškou“. Myslím si, že kdyby tehdy okamžitě nezmizel, zmlátil by mě. Bylo třetího září. Další slova jsme si vyměnili koncem léta následujícího roku. Co je však podstatné, život mi dal za pravdu. Ze švagrové se vyklubalo zákeřné maloměšťácké stvoření, které všichni jenom mlčky tolerovali. A Martin už dávno neskrýval, že je z ní unavený. Proč s ní stále zůstával, byla pro mě záhada. Jak později řekl Jakub, který se s ní nikdy nesetkal – možná je dobrá v posteli.

Ten večer se debata stočila k tomu, zda je důležité, aby byl partner, s nímž žijeme, hezký.

„No to je hrozné,“ řekl Martin. „Vždycky jsem byl zatížený na ty největší krasavice, a proto jsem nikdy neměl chytrou holku.“

„No promiň,“ zvedla hlavu švagrová. Nikdo si jí nevšímal.

Martin pokračoval:

„Ale my muži to tak máme zakódované. Horší je, že se rodí čím dál více žen, které dokážou odpálit skvělého chlapa jen proto, že je... tlustý.“

„No a?“ řekla jsem.

„Jaké no a? Muž neplní funkci ozdoby ženy!“

„Ale kvůli ní by se měl snažit vypadat co nejlepší!“

„No vidíš, přesně jak říkám,“ ukázal na mě prstem. „Spala bys s tlustým chlapem?“

„S jakým tlustým?“

„S tlustým tlustoprdem. Anebo s chlapem s odpornou akné. Anebo...”

„Nespala!”

„A dokázala bys s takovým žít?”

„Ne.”

„A proč?” znovu na mě ukázal prstem.

„Protože podobaní tlustoprdi jsou úplně stejní ignoranti, egoisti a ješitáci jako ti, co aspoň nějak vypadají!”

„Všichni muži buďte prokleti!”

„Ani kdyby měl miliardy.”

„Takový charakter!” tvářil se překvapeně.

„Chlap musí být... Víš, co myslím.”

Martin se vesele smál. Mluvila jsem dál:

„To musí být někdo takový, že když se na něj podívám, vždycky si řeknu: Ó můj bože, tohle je opravdu moje?”

„Víš, proč se tě chlapi bojí?”

„Protože na ně lačně nezírám a nesouhlasím se vším, co řeknou?”

„Přesně proto!”

„Mám se tvářit, že jediné cizí slovní spojení, kterému rozumím, je Atkinsonova dieta?”

„Hezká, chytrá a sebevědomá ženská je odsouzená k životu v osamění.”

„No promiň...,” ozvala se švagrová. Nikdo si jí nevšímal.

Martin pokračoval:

„Když máš odpověď na všechno, co chlap řekne, zaháníš ho do úzkých.”

„Nevěřím, Martine.”

„Podívej se na sebe. Hezká. Chytrá. Úspěšná. Vtipná. A...“ udělal pauzu, „... sama. Když nepočítám to, co máš v nočním stolku.“

„Martine!“ ozvala se máma z vedlejšího pokoje. Smáli jsme se.

„Lepší je být sama než v nesprávné společnosti,“ namítla jsem.

Chtěla jsem ještě něco dodat, ale nestihla jsem to.

Do místnosti vešla máma. Podívala se na mě.

„Lucia chce čurat.“

3.

Když od nás Erik odešel a já pochopila, že je to definitivní, protože si s sebou vzal i květináč se svou nejoblíbenější palmou, kterou zaléval vždy ve středu a v neděli mezi osmou a devátou večer, věděla jsem, že to musím zvládnout sama. Nikdy jsem nikomu nevyprávěla o tom, že u nás doma vážne komunikace a ještě všelicos jiného. A už vůbec nikdo kromě Vandy nevěděl, že Erik měl milenkku. Zapíral ji, protože zase není padlý na hlavu, ale mně stačil jeden pohled do jejích očí, když jsme ho byly s malou navštívit v agentuře, a bylo mi jasné, že naše manželství selhalo. (Kromě toho, která kamarádka píše esemesky typu – Dnes večer bys nemohl na dvě hodinky vypadnout z domu?) Zabořelo to, protože Erik byl monogamní typ, vinila jsem z toho vlastní neschopnost unést odpovědnost, která leží na bedrech manželky a matky, ale navzdory tomu mi bylo jasné, že když jsem rozchodila Andreje, rozchodím i Erika... Nedělala jsem scény, všechno proběhlo tiše, dokonce jsem dostala i pusku na rozloučenou. Vyžádalo si to pár večerů, seděla jsem na balkoně, pila víno, kouřila cigarety, hleděla na oblohu a čekala na lehkost, která přijde

vždycky, když je člověk vyčerpaný ze smutku. Asi by se patřilo trápit se víc, ale když jsem byla k sobě upřímná, přiznala jsem si, že víc než zlomené srdce mám zlomenou samolibost... Tenhle muž mě nemiloval. Navzdory všemu, co jsme spolu prožili. A já nemilovala jeho. Okouzčil mě vtipem, tím, že poutavě vyprávěl a že jednal spontánně jako já. Okouzčil mě tím, že byl skvělým partákem, byli jsme tým. Našla jsem v něm své druhé já. Ale to bylo všechno. Můj dědeček mi často říkával: „Víš, Lindo, když doopravdy miluješ, ztrácíš nad sebou kontrolu. Tehdy není podstatné, jak dlouho to bude trvat, jestli si toho druhého udržíš nebo ne. Láska tě zahltí a všechno děláš v jejím jménu, i kdyby to mělo být proti tvým zásadám. Pokud budeš své lásce rozumět a dokážeš si ji odůvodnit, nebude to ta osudová.“

Pokaždé jsem mu dala pusu na čelo – ano, dědo, tak to je. A myslela jsem si svoje... Je jiná doba, dědo.

Měl pravdu. Jako ve všem... Když jde o lásku, soudnost jde stranou. O hrdosti nemluvě. U Erika jsem byla přesvědčená, že pravá láska má podobu našeho rychlokvašného vztahu. Když šest týdnů poté, co mě poprvé doprovázel ráno z baru domů a už tam zůstal a nehnul se ode mě, navrhl, abychom se vzali, připadalo mi to jako ta nejpřirozenější věc na světě. Bylo mi čtyřiatdvacet let, na co čekat? O dva týdny později jsme stáli na radnici, za mnou dojatá Vanda, za ním jeho nejlepší kamarád, a já řekla ano dřív, než se mě

na to ten pán s medailí na krku zeptal... Byla jsem vdaná!

„Jsem vdaná! Vdaná!“ vítězoslavně jsem druhý den v neděli vystrkovala prst s kroužkem na obědě u rodičů. Erik se usmíval, máma se rozplakala a vyběhla z kuchyně, otec zbledl, bratr Martin zvedl obočí, jeho manželka zpozorněla, protože větrila skandál, a sestry mlčely, protože nevěděly, co říct.

„Tvoje máma si to nezaslouží, řekl otec po tichu, které už bylo příliš dlouhé a v němž můj úsměv zkysl.

„To jsi říkal i u Andreje,“ zakřičela jsem ukřivděně.

„To bylo přece něco úplně jiného,“ mávl rukou.

„Nebylo!“

Otec mlčky zavrtěl hlavou.

„Je to úplně totéž! Nebylo prvořadé, jestli jsem si to, co se stalo, zasloužila já, prvořadé bylo, jak se cítí máma, co na to řeknou lidé a proč jsem tak hrdá, že nedokážu snést jednu facku!“ ječela jsem.

„Jak můžeš být tak nevděčná?“

„Proč se zaobíráte jenom sebou? Proč se na věci nepodíváte mýma očima?“

„Tehdy ses rozhodla týden před svatbou, nebylo to pro nás jednoduché.“

„Zato pro mě to bylo ohromně jednoduché!“

Myslím, že o tom víkendu jsem otce zklamala. Viděla jsem, jak na pár minut zestárnul, zabolelo to, ale sobecky jsem si v duchu říkala, že jsem

jim jenom prokázala službu po tom všem, co zažili při kauze Andrej...

„Mohli jste nám to oznámit předem,“ vstal od stolu. „Rád bych tě odvedl k oltáři... Pochopila bys to, kdyby ses na to podívala našima očima.“

Odcházel za mámou, ještě se ve dveřích otočil a Erikovi řekl:

„Gratuluju.“

Erik mu odpověděl:

„Mám nejlepší ženu na světě.“

Já si to myslím dodnes, on už má jiný názor. Ale to je jeho problém...

Otec se v rozhovoru k naší svatbě nikdy nevrátil. Nikdy neviděl fotky, na nichž mám bílé šaty. Máma o ní nemluvila vůbec. Ale když Erik od nás, ode mě a od malé Lucie, odešel, v jejích očích jsem spatřila – vidíš, tady to máš!

V každém případě jsem se nemohla utápět v sebelítosti. Lucii byl rok a půl. Její výchova zůstala na mně. Netušila jsem, jaké je to být sama.

Bez muže. Ve velkém bytě, který je třeba splácet. V bytě, kde bylo třeba měnit žárovky. Do něhož bylo třeba nosit šestikilové balení minerálek a dvanáctikilové balení mléka. Platit chůvu, chodit do práce, vařit, tvářit se před malou, že jsme úplná rodina i bez táty. Ve světě, kde jde víc o to, kdo s koho, než o lásku. A co jsem nemohla udělat vůbec – ukázat našim, že vím, že jsem selhala. Říkat svým lidem v obchodě, kteří dlouho nic netušili, jak je těžké zkombinovat všechno tak, aby to vypadalo jednoduše. Musela jsem být sil-

ná, vyrovnaná a schopná popasovat se s tím, co jsem si navařila.

Ještě mockrát potom na mě Erikův odchod padl jako těžký balvan, který jsem dokázala odvalit jen s vypětím všech sil. Ještě mockrát jsem se vracela zpátky a hledala chybu, kterou jsem udělala. Ještě mockrát jsem si před zrcadlem mejkapem zakrývala tmavé kruhy pod očima, které by prozradily, že nejsem zase tak statečná, jak vypadám. Ještě mockrát jsem se musela nadechnout, abych naplnila prázdné srdce něčím, co bych mohla nabídnout jinému muži. Protože s prázdným srdcem se milovat nedá... Nehledala jsem ho. Věděla jsem, že přijde. Ale věděla jsem i to, že musím být opatrná. Nemůžu šlápnout vedle. Zvládla jsem Andreje. Zvládla jsem i Erika...

Ale cítila jsem, že další omyl už bude sakra bolet.

4.

Když to tak vezmete, není těžké rozeznat idiota od normálního chlapa. Ale jen v případě, že je do něho zamilovaná kamarádka anebo jiná cizí osoba. Vzpomínám si, že jsme si jednou vyrazili do města s novým Vandiným „objevem“, do kterého byla „udělaná“ velmi nezdravě. Šli jsme kolem květinářství, z něhož vyšel chlapík, malé blondýnce podal ještě menší kytíčku a vroucně ji políbil.

„Idiot,“ zamumlal Vandin „objev“ a na moji otázku proč odpověděl: „Jenom chlapi, co nemají co nabídnout, kupují ženám květiny...“

Vanda na něj pohlédla, jako by vyslovil jedenácté přikázání, mně se v hlavě rozblikala kontrolka, tak jsem se hrozně rychle opila, protože jen to bylo zárukou, že mě Vanda vezme domů co nejrychleji... Když nám moje mladší sestra představila svoji novou lásku, divadelního režiséra Vlada, byly jsme s Vandou tak upřímně zděšené, že jsme jedna druhé zarývaly nehty do stehenního svalů bolestivě jako nikdy. Byl to starší pán, bohém s dlouhými vlasy a dlouhým plnovousem, jehož nihilismus hraničil s debilitou. Jediné, co se z jeho úst dalo poslouchat, bylo ob-

šírné vysvětlování původu orgasmu, který se netvoří v lůně, ale v hlavě, takže je třeba se na něj připravit meditací.

„Hm, hm...,“ ironicky příkyvovala Vanda, která už nějaký orgasmus zažila, a on, aniž si všiml varovných signálů, se obrátil ke mně a nabídl se, že mě to večer naučí. Podívala jsem se na sestru.

„Jasně, je to zážitek,“ nadšeně přikývla.

„Nerozumím,“ zašveholila jsem. „To jako že my dva...,“ ukázala jsem na něj a na sebe. Zasmál se.

„Tělo je jen prostředek, jak se dotknout nirvány. Není důležité.“

„Bude se ti to líbit, Lindi,“ položila mi sestra dlaň na ruku.

„Moment! Moment!“ vykřikla Vanda. „Ty dáváš svojí sestře požehnání, aby se vyspala s tvým chlapem?“

„Fyzickou lásku musíš umět oddělit od té duchovní, jinak se staneš otrokem svého těla.“

Sestra to pochopila, až když mi večer před televizí začal Vlado líbat ramena a funěl přitom jako slon. Rozplakala se.

„No tak,“ řekl on. „Nic to neznamená.“

Znechuceně jsem se odtáhla, Vanda ho vyhodila, a když měl o měsíc později premiéru hry O LÁSCE NELÁSCE, seděly jsme v první řadě a při děkovačce jsme ho vypískaly...

Jistý Vandin nápadník se přiznal, že ho v noci unášejí mimozemšťané. Rasto, s nímž jsem se asi měsíc vozila na motorce, mi zase tvrdil, že dokud

se nepřebarvím na blond, nevyspí se se mnou, protože mu připomínám jeho matku, a to by byl incest. Jeden večer jsem strávila s mužem, který mě během rozhovoru každou chvíli popadl za rukáv a vášnivě políbil. Bylo to trochu neobvyklé, dokud mi Vanda neřekla, že to udělal vždycky, když kolem procházela číšnice, z níž se vyklubala jeho bývalá. Tibor se zdál celkem fajn, až na to, že po třech skleničkách čehokoli se vždycky omluvil, že se musí jít vyzvracet.

„Myslíš, že normální muži už neexistují?“ zeptala se mě Vanda, když jsme ještě spolu bydlely a nad ránem se vracely z mejdanu domů. Hustě pršelo, kráčely jsme po náměstí bosé, držely jsme se za ruce a ve volných rukách se nám hou-paly sandály.

„Nevím, Mici. Opravdu nevím.“

„Myslíš, že se někdy vdáme?“

„Myslíš, že si nás někdy někdo vezme?“

„Takových by bylo, Lindo... Ale najde se někdo, kdo nás překvapí tak, že se nám podlomí kolena?“

„V Boha sice nevěřím, ale doufám, že mi někoho pošle. Sedět v padesáti v baru, pít mojito a čekat, až mě někdo požádá o číslo...“

„Na supermoderní mobilní telefon, který nebudeš umět obsluhovat...“

„Škoda že nejsi chlap, Vando,“ povzdechla jsem si.

Zasmála se.

„Ano, taky si to někdy myslím.“

Chvilí jsme mlčely, popotahovaly a potom jsem řekla:

„Martin tvrdí, že je hloupé snít o lásce. Prý si tak předplácíš zklamání.“

„Opravdu?“ otočila se Vanda se zájmem, který o mého bratra vždycky projevovala. Jednou se spolu vyspali. Já jsem o tom jako nevěděla, protože jsme o tom nikdy nemluvily, ale oni dva při jméně toho druhého vždycky zpozorněli.

„Říká, že láska je nebezpečná.“

„Co je to za nesmysl?“

„Nemám snít o tom, že na mě bude doma čekat někdo, kdo mě miluje,“ nastavila jsem tvář dešti.

„To je pošahané,“ prohlásila Vanda.

„Podívej se na jeho manželku a pochopíš, proč si hraje na člověka, kterému jsou city cizí.“

Přikývla.

„Každý má přece někde svoji druhou polovinu,“ zašeptala jsem a Vanda mi stiskla ruku.

Na to časně ráno vzpomínám ráda, protože Vanda navzdory únavě upekla bábovku a spát jsme šly, až když jsme ji celou snědly. Nic jsem tehdy nemilovala víc než pocit, že se město probouzí, lidé jdou do práce a já si lehám do postele, abych se vyspala ze zábavy, o kterou jsme se s Vandou do značné míry postaraly...

A tak ve snaze vyhnout se jakémukoli druhu idiota jsem si pár měsíců poté, co Erik zabouchl dveře našeho bytu, sedla za stůl a napsala si, co všechno musí mít chlap, kterému dovolím vejít do

mého a Lucčina života. Po hodině z toho vylezl docela slušný elaborát, který jsem si připevnila magnetem na ledničku a každé ráno se utvrzovala v tom, že můj čas teprve přijde.

Co musí mít můj další a poslední muž:

1. Musí mít rád Lucii hned od prvního setkání a musí jí být upřímně nadšený.
2. Nesmí mě nudit.
3. Musí vědět, kdy chci mlčet.
4. Musí vědět, kdy jsem smutná, a zaujmout k tomu správné stanovisko.
5. Musí milovat skutečnost, že neumím vyprávět vtipy.
6. MUSÍ ČÍST KNIHY...
7. Musíme si mít o čem povídat celé hodiny.
8. Musím se s ním nahlas smát.
9. Musí mít velké ruce.
10. Musí se ke mně chovat ve společnosti jiných lidí stejně, jako když jsme sami.
11. Musí umět hrát na kytaru.
12. Musí přijímat s humorem moje dobírání a vtipně mi ho vracet.
13. Musí mě milovat, když se ráno probudím.
14. Musí ho těšit moje společnost a neustále mi to musí říkat.
15. Musí mít kamarády, kteří si mě OKAMŽITĚ oblíbí.
16. Musí se mi líbit jeho jméno.

17. Musí mi dělat jahody se šlehačkou.
18. Musí být posedlý nějakou částí mého těla (oči, vlasy, nadra, cokoli).
19. Musí mít vždy po ruce kapesník, protože já ho, stejně jako Scarlett O'Harová, nenosím.
20. Musí umět vařit a nadšeně jíst i moje kulinářské výtvary.
21. Musí mi říkat Linduško.
22. Musí mít řešení na každý můj problém.
23. Musí mít v očích to, že MĚ KONEČNĚ NAŠEL.

Našel mě. Nečekaně a rychle. V době, kdy jsem konečně našla klid a usínala jsem do pěti minut poté, co jsem si lehla do postele. V době, kdy jsem se už při romantických filmech neptala sama sebe – proč JÁ nemám na chlapy štěstí. Jakub splňoval každíčký bod mého seznamu. A já jsem z toho měla husí kůži.